

[Svend Jørgensen.]

gøre det vanskeligere at opnå en sådan adskillelse.

Loven vil efter det oplyste medføre en merudgift på, såvidt jeg kan se, ca. 3,5 mill. kr., men dertil kommer så merudgiften i henhold til ændringen af lovens invaliditetsbegreb, og denne merudgift beror jo helt og fuldt på invalideforsikringsrettens indstilling. Et eller andet sted i bemærkningerne udtales der en formodning om, at udgiften formentlig ikke vil blive væsentligt større, end den er i øjeblikket, fordi invalideforsikringsrettens afgørelser i det store og hele vil blive som nu, altså ligge omkring ved trediedelsgrænsen.

Det er muligt, at dette vil blive tilfældet, men det er jo her, det store usikkerhedsmoment i loven er, og det må vi have klaret nærmere, inden den kan gennemføres. Ingen ved jo, hvordan invalideforsikringsrettens stilling vil blive herefter, om loven gennemføres.

Jeg kan forøvrigt i denne forbindelse ikke tilbageholde en beklagelse af, at invalideforsikringsretten til stadighed omgiver sig med en atmosfære af fornem tilbagetrækkethed, utilnærmelighed. De sociale udvalg, Danmarks læger og ikke mindst lægerne ved hospitalerne har med rette, synes jeg, beklaget sig over, at deres indstillinger ofte omstødes, uden at man fra rettens side i mindste måde finder anledning til at begrunde sin afgørelse. Retten udsender blot en meddelelse om, at ansøgerens erhvervsevne ikke skønnes nedsat til $\frac{1}{3}$, punktum. Det er ofte vanskeligt for den læge mand at forstå en sådan afgørelse, og forståelsen bliver jo ikke lettere, når man ikke får oplysning om de forhold, som har været afgørende for retten og især for de sagkyndige, hvis udsagn retten i de fleste tilfælde bygger på. En ændring af disse forhold mener jeg vil være meget velkommen og meget velgørende.

Så skal jeg blot sluttelig sige, at det andet lovforslag, som vedrører hjælp til kronisk syge og er en følge af det nu omtalte, kan vi fra mit partis side give vor tilslutning, såfremt det første lovforslag gennemføres.

Ragnhild Andersen: Det foreliggende lovforslag hilses af vort parti med glæde. Det tilsigter forbedringer og lempelser for en gruppe af de svageste, vi har i samfundet, invalider og mennesker med nedsat erhvervsevne. Det er lettelser, som i en årrække har været tiltrængt, og hvorom vi jo også diskuterede indgående her under debatten i 1946 ved folkeforsikringslovens revision.

Lovforslaget, der ligger på bordet, er ikke i almindelighed et lovforslag om bedre levefod, højere renteindtægt for flertallet af invaliderne. Mit parti havde gerne set, at det var det, og det forstås også af, at vi for ikke mange dage siden her i tinget foreslog en forhøjelse af den månedlige rente på 16 kr. til enlige og 24 kr. til ægtepar, men dette forslag blev forkastet.

Lovforslaget indeholder i det væsentlige ændringer, som er udarbejdet af et ministerielt udvalg, der nedsattes i 1946 i forbindelse med folkeforsikringslovens revision. Mit parti hilser med tilfredshed et forslag om at ændre kriteriet, trediedelsgrænsen, og at lempe de økonomiske konsekvenser af denne trediedelsbestemmelse, som igennem en årrække har været en nederdrægtig bestemmelse i den forstand, at jo fattigere man var, des hårdere virkede den. Det vil jeg gerne have, at det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen og for den sags skyld også den ærede ordfører for partiet venstre hæfter sig ved, at denne trediedelsbestemmelse har virket på de fattigste, dem med de ringeste muligheder, og har gjort tilværelsen uretfærdig hård for dem. Jeg kan bare nævne, at da vi sidste gang diskuterede folkeforsikringsloven, i 1946 ved den store revision, kom der en ung invalid til mig bl. a. og spurgte, hvorfor han havde mistet sin invaliderente. Han tjente på det tidspunkt 45 kr. om ugen ved at gå i byen for en forretning, og han kunne naturligvis ikke gøre det så godt som andre, fordi han nu var invalid, men takket være disse 45 kr. mistede han fuldstændig sin invaliderente; det var mere end $\frac{1}{3}$ af, hvad lønnen var for bude. Jeg ved ikke, om det ikke er en uretfærdighed, der råber til himlen, at sådan en ung mand, som ikke sætter sig ned og lever af sin invaliderente, men bestræber sig for at få hæderligt arbejde, skal straffes ved sådanne økonomiske metoder.

Mit parti har ved mange lejligheder krævet, at kriteriet for invaliditet blev ændret, så man kom bort fra, at arbejdsevnen skulle helt ned på $\frac{1}{3}$ af det normale eller derunder, før man overhovedet kunne kendes for invalid. Vi har også bestandigt talt imod, at en invalid, hvem det med møjle lykkedes at tjene $\frac{1}{3}$ af den indtægt, som fuldt arbejdsdygtige kunne tjene, blev dømt til at miste retten til rente efter den lov, vi har haft indtil nu. I 1946 stillede vi som eneste parti her på rigsdagen et selvstændigt ændringsforslag om at lempe trediedelsbestemmelsen og de økonomiske konsekvenser af den. Dengang ville ingen andre